

Cílem této práce pak je zkoumat, jaké předpoklady si pro toto dodržování Česká republika vytváří v jednom určitém výseku závazků, které pro ni z mezinárodního práva vyplývají. Tímto konkrétním výsekem je problematika uprchlictví, z níž jsem si pro tuto práci vybrala její dílčí součást, a sice problematiku úpravy řízení ve věcech uprchlických.

Česká republika je členským státem OSN, která přijala Všeobecnou deklaraci lidských práv stanovící ve svém čl. 14, že každý má právo v jiných státech hledat a požívat azyl před pronásledováním. Valné shromáždění OSN pak na Všeobecnou deklaraci lidských práv navázalo při přijetí Deklarace o územním azylu z prosince 1967¹. ČR je rovněž členem Rady Evropy, na jejíž půdě byl Výborem ministrů v roce 1977 přijat dokument nazvaný rovněž Deklarace o územním azylu². Ač není ani jeden z těchto dokumentů právně závazný, nepostrádá především Všeobecná deklarace lidských práv velkou politickou a morální hodnotu.

Podle čl. 10 Ústavy vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána, jsou součástí právního řádu; stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva.